

“

หลวงพ่อฟังเข้าใจคำว่า เอาใจเขา
มาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา เมื่อวัน
ที่ไปพบคุณยายครั้งแรกนี้แหละ เพียง
แค่ข้อปฏิบัติในการบ้วนน้ำลาย ถ่มเสลด
และเหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็
ส่องให้เห็นถึงคุณธรรมในใจท่าน
มากมายเพียงพอที่จะให้กราบยกท่าน
เป็นครูบาอาจารย์ได้แล้ว

”

ต้นแบบการเอาใจเขามาใส่ใจเรา

วันหนึ่ง ในสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิดของพระเดช
พระคุณหลวงพ่อกัณฑ์ชีโว พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัณฑ์
โสภาทักเสมาชิกขององค์กร เพื่อนำไปเป็นข้อคิดในการ
ครองตน และปฏิบัติขัดเกลาตัวเองในฐานะเป็นสมาชิกคน
หนึ่งขององค์กรใหญ่ เช่นวัดพระธรรมกาย ที่สมาชิกใน
องค์กรทุกคนล้วนมีเป้าหมายมาแต่ต้นว่า จะมาสร้างบุญ
สร้างบารมี ทำพระนิพพานให้แจ้ง ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

ติดตามคุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัน
พร้อมๆ กัน

ในโอวาทนั้นมีหลายตอนสำคัญที่กล่าวถึงจริยาวัตรของ
คุณยายอาจารย์ ที่นักสร้างบารมีควรยึดเป็นต้นแบบ ผู้เขียน
ได้บันทึกโอวาทของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกันไว้ มีใจความว่า

“...เรามาเป็นลูกศิษย์ หลานศิษย์ของคุณยายแล้ว จะทำ
อะไรก็ต้องยึดคุณยายเป็นต้นแบบ คุณยายท่านได้ต้นแบบ
มาจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ แล้วท่านก็ทุ่มชีวิต
ปฏิบัติขัดเกลากายของท่านเอง ตามคำสอนที่พระเดชพระคุณ
หลวงปู่ท่านได้อบรมเคี่ยวเข็ญมา ทั้งในเรื่องงานรักษา
องค์กรรมนิมิต และงานสร้างบารมีของท่านเอง ท่านทำ
หน้าที่ทุกอย่างของท่านจนสุดชีวิต เสียดยาว่าพวกเรามา
ไม่ทันเห็นว่า เมื่อสมัยที่คุณยายอยู่วัดปากน้ำภาชีเจริญ
ท่านทำหน้าที่แต่ละอย่างของท่านอย่างไร

ในเรื่องของงานปฏิบัติขัดเกลากายตัวเอง เท่าที่หลวงพ่อกเห็น
ท่านทำของท่านได้ดีเยี่ยม วันแรกที่หลวงพ่อกไปถึงคุณยาย
ภาพลักษณ์ของคุณยายดูเผินๆ ท่านก็เหมือนแม่ชีทั่วๆ ไป
แต่พอได้เข้าไปอยู่ใกล้ๆ ท่านเท่านั้น ความรู้สึกสัมผัสได้เลยว่า
“เย็นใจ”

ตอนนั้นหลวงพ่อกยังไม่ได้บวช ก็ไม่ได้มีภูมิธรรมอะไร
นักหนา รู้แต่ว่าเข้าใกล้ครูบาอาจารย์ท่านนี้แล้วเย็นใจ
นอกจากเย็นใจแล้ว เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดท่านนานเข้า ก็ทำให้

เห็นข้อบกพร่องของตนเองสารพัดอย่าง โดยที่ท่านไม่ต้องพูดไม่ต้องชี้ให้เห็นแม้สักครั้ง ในที่สุดก็เลยได้ตระหนักว่าความสามารถอย่างยิ่งของผู้ที่เป็นต้นแบบ เป็นอย่างนี้เอง

หลวงพ่อก็คือเป็นคนชอบสังเกต เห็นอะไรแล้วชอบเอามาตั้งคิดหาเหตุผลต้นปลาย วันแรกที่นั่งคุยกับคุณยาย หลวงพ่อก็สังเกตตั้งแต่วิธีการปั้นน้ำลายของท่าน จำได้ว่าข้างกายท่านมีกระโถนอยู่ใบหนึ่ง ข้างๆ กระโถนมีกระดาษที่ท่านตัดเอาไว้เป็นแผ่นเท่าๆ กัน ขนาดประมาณ ๑ ฝ่ามือ ซ้อนกันเป็นตั้งตามธรรมดาคนสูงอายุเวลาพูดไปคุยไปไม่นาน จะมีน้ำลายบ้างเสลดบ้างขึ้นมาติดคอ คุณยายท่านก็มีอาการอย่างนี้เช่นกัน แต่ท่านมีวิธีการปกปิดสิ่งที่น่ารังเกียจในกระโถนไม่เหมือนผู้เฒ่าทั่วไป คือพอเสลดติดคอท่านก็ยกกระโถนขึ้นมา ค่อยๆ ถ่มเสลดใส่กระโถน พอเรียบร้อยแล้วท่านก็หยิบกระดาษที่ท่านตัดเตรียมไว้นั้นใส่ลงไปแผ่นหนึ่ง แล้วท่านก็พูดก็คุยเรื่องอื่นต่อไป ถ้าเกิดมีน้ำลายเหนียวๆ หรือเสลดพันคอขึ้นมาอีก ท่านก็ถ่มใส่กระโถน แล้วก็เอากดาษใส่ไปอีกแผ่นหนึ่ง

ทำไมหลวงพ่อดังกล่าวถึงสังเกตแม้กระทั่งการถ่มเสลดบ้วนน้ำลายของคุณยาย สำหรับหลวงพ่อเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของ การจ้องจับผิด แต่เป็นสำนึกเฉพาะตัวของหลวงพ่อกับที่หมั่นเตือนตนมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า เมื่อได้อยู่ใกล้บัณฑิต หากไม่ว่าเห็นอะไรก็ปล่อยผ่าน แล้วเราจะได้ประโยชน์อะไร จากการพบบัณฑิต

เพราะฉะนั้น พอเห็นคุณยายจัดการเรื่องในกระโถนไม่เหมือนคนอื่น หลวงพ่อคนข้างสังเกตก็เลยถามยาย “ยายทำไมเวลายายบ้วนน้ำลายแล้วต้องเอากระดาดใส่ไปแผ่นหนึ่งด้วย”

คุณยายมองหน้า แล้วพูดว่า

“คุณ... ยายนะแก่แล้ว กระโถนที่ใช้ต้องอาศัยให้เด็กๆ เขาช่วยเทช่วยล้าง เด็กพวกนี้ เขาเป็นหลานๆ ของยาย บ้านเขาอยู่นครชัยศรี เขามาอยู่ด้วย อายุ ๑๐ ขวบบ้าง ๑๑ ขวบบ้าง พอมาอยู่กับยาย เขาก็มาช่วยเทกระโถนให้ยาย แต่คุณคิดดูนะ... ถึงแม้เขาจะเป็นลูกเป็นหลานของยายก็ตาม แต่ว่าน้ำลายหรือเสมหะนี้ มันเป็นของน่ารังเกียจ เขาเอาไปเท เขาก็รังเกียจ ถ้าเราเองไม่ระวังหนักเข้าเดี๋ยวเขาก็ไม่อยู่กับเรา หรือถึงเขาจะอยู่กับเรา เขาก็จะทำให้ด้วยความไม่เต็มใจ ซึ่งถ้าไม่ระวังนอกจากเขาจะไม่ได้บุญแล้วการที่เขาไม่รังเกียจเราดูถูกเรา เดี๋ยวเขาจะได้บาปอีกด้วย อุตส่าห์มารับใช้เราแล้วแต่ได้บาปกลับไป มันไม่ถูก ยายคิดยายเห็นอย่างนั้น ยายก็เลยเอากระดาดปิดทับไปทุกครั้ง เพราะฉะนั้น ในกระโถนยายจะไม่มีคือน้ำน่ารังเกียจให้เห็น ถึงเวลาเขาเอาไปเททิ้ง ก็คือเททิ้งเศษกระดาด ไม่ใช่เทของน่าสะอิดสะเอียน”

คุณยายมีจิตใจละเอียดอ่อนประณีตขนาดนี้ ท่านเอาใจเขามาใส่ใจเรา และเอาใจเราไปใส่ใจเขาไปเสียทุกเรื่อง หลวงพ่อเกิดมาไม่เคยเจอพระ ไม่เคยเจอผู้ใหญ่คนไหนเลย ที่จะ

เอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขาเหมือนอย่างคุณยาย
ไปบ้านผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้ดีที่ไหนที่เขาว่ามารยาทงามๆ ก็ไม่
เคยเจออย่างนี้เลย...”

“...หลวงพ่อก็เพิ่งเข้าใจคำว่า เอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจ
เราไปใส่ใจเขา เมื่อวันที่หลวงพ่อไปพบคุณยายครั้งแรกนี้
แหละ เพียงแค่ข้อปฏิบัติในการบ้วนน้ำลาย ถ่มเสลด และ
เหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็ส่งให้เห็นถึงคุณธรรมใน
ใจท่านมากมายเพียงพอที่จะให้กราบยกท่านเป็นครูบา
อาจารย์ได้แล้ว ไม่ต้องไปดูคุณธรรมเบื้องลึก เบื้องสูงอย่าง
อื่นอีกแล้ว

วันนั้นหลวงพ่อได้คิดหลายอย่าง แล้วก็อยากจะฝาก
พวกเราไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า คนที่มีคุณธรรมจริง คนที่ฝึกหัด
ขัดเกลาตัวเองมาดีจริง คนที่ตั้งใจสร้างบารมีดีจริง ต้องมี
สติสัมปชัญญะ มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น กลัวคนอื่นจะได้
บาป กลัวคนอื่นจะได้บุญน้อย ใครมาใกล้แล้ว ต้องหาทางให้
เขาได้บุญกลับไปให้เต็มทีกันทุกคน ให้เขาได้ข้อคิดติดคุณ
ธรรมจากเราไปเยอะๆ ให้ได้ เหมือนอย่างที่คุณยายอาจารย์
ท่านทำของท่านมาตลอดชีวิต

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี